

Krisztus, mint szikla

„És mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki kősziklából, amely követi vala őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt.” (’ Kor 10,4).

Itt az apostol egy „lelki kőszikláról” beszél, „amely követi” az őseket. Ebben a sziklában Jézust látja. Milyen jelentése lehet, hogyan értelmezhető ilyen formán 2 Móz 17,6 (üss a kősziklára), vagy 4 Móz 20,8 (szóljatok a kősziklának)?

Mindenek előtt vizsgáljuk meg 1 Kor 10,4-et. Az apostol figyelmezteti a korinthusiakat, hogy nehogy abba a hibába essenek, mint a választott nép a pusztában. Az első 4 versben Isten áldásaira hívja fel a figyelmet és mégis, - noha ezekben részesültek -, **„azoknak többségét nem kedvelé az Isten, mert elhullának a pusztában.”** (5.v.). Ezért nem mehettek be az ígéret földjére, mert nem állottak ellent a bűnnek, hanem **„gonosz dolgokat kívántak”,** bálványimádók lettek. Így **„a Krisztust ne kísértsük, amint közülük kísértették némelyek, és elveszéne a kigyó miatt.”** (9.v.).

Ilyen veszély állott elő Korinthusban is. Mire gondolt Pál apostol? Mindenek előtt a bálványimádásra, a paráznaságra és a Krisztus kísértésére (9.v.), no meg a zúgolódásra (10.v.). Ha nem térnek meg nem mennek be az ígéret földjére. Erre figyelmeztet bennünket ez az Ige.

Mit tehetünk?

Kapcsolat

Ebben az Igében megláthatjuk azt, hogy az apostol az ótestamentumi Igét hogyan hozza közel a korinthusiak szívéhez. Pál apostol kapcsolatot vél felfedezni a választott nép és a korinthusiak között.

Az elvett áldásokra is úgy tekint, hogy azokat nem csak a választott nép kapta, hanem a korinthusiak is elnyerik. Ahogy az izraeliták száraz lábbal keltek át

a Veres tengeren és lelki eledelt (mannát) ettek, lelki italt (vizet) ittak, éppen úgy a korinthusiak is megszabadultak a szolgaságból, a bűnből, megkereszteltettek a Szent Lélek által (2.v.), lelki eledelt és italt (Úrvacsorát) kaptak.

Azonban a veszélyeket is látja az apostol.

Lelkileg

Mit tegyünk a lelki sziklával, mely követte őket és amiben Pál Krisztust vélte felfedezni? Hogy jutott Pál erre a felismerésre? És még valami: egy ótestamentumi történetbe „belevihetjük”-e Jézus Krisztust?

Mózes a maga Istent dicsőítő énekében „kösziklának” nevezi az Urat (5 Móz 32,4). És mit tesz most Pál? Ezt a sziklát Krisztusra vonatkoztatja. Mintha azt mondaná: 'Minden áldás, melyet Izráel elnyert, az mind Krisztusnak köszönhető. Ő az a kút, amelyből minden földi és lelki áldást lehet meríteni.

De, vigyázzatok korinthusiak, nehogy a bűneitekkel az Ő haragját magatokra vonjátok, mint ahogy Izráellel megtörtént.'

Úrvacsora

Pál apostol a sziklában Jézus Krisztust látja. Ezt látjuk mi az Úrvacsorában a kenyérben és borban: Jézust. A jelek, jegyek mögött mindig jelzett valami, valaki áll.

Jn 6 is a mannáról beszél, aztán Jézus magára hívja fel a figyelmet, mint lelki, mennyei eledelre, kenyérre és italra (Jn 6,32-35). Ő maga a mennyei kenyér, az életnek kenyeré, mely a mennyből száll alá.

Történelem

Összekapcsolhatjuk-e 1 Kor 10,4/b-t 2Móz 17,6 – tal, valamint 4 Móz 20,8 – cal? Mi ezt történelmileg nézzük. Ám ha lelkileg nézzük, akkor a szikla, melyből víz fakad, maga Jézus Krisztus. Ilyen értelemben mondja Pál apostol is 1 Kor 10,4/b-ben: „**ittak a lelki sziklából**” és ilyen értelemben a három igehely egy és ugyanaz: Jézus Krisztusra mutat, aki kegyelmesen, gondoskodóan a népével együtt volt.

Biharszentjános, 2015.06.29.

Csomay Árpád (C.Boele nyomán).